

VMP III-aftalens tiltag om bufferzoner udmøntes i denne lov (§ 7, stk. 1-4), således at der som aftalt i VMP III fastlægges bufferzoner på 300 m om alle højmoser, alle lobeliasøer, som udgangspunkt alle heder over 10 ha og alle truede og næringsfattige overdrev over 2,5 ha samt alle truede heder, overdrev og andre særligt sårbare naturtyper i Natura 2000-områder. For så vidt angår »andre sårbare naturtyper i Natura 2000-områderne« udlægges bufferzoner omkring de ammoniakfølsomme søer i Natura 2000-områderne. Det vil f.eks. være kalkrige søer og vandhuller med kransnålalger og brunvandede søer og vandhuller. Øvrige sårbare naturtyper i Natura 2000-områderne inddrages i Natura 2000-planlægningen. Afstanden måles som afstanden mellem nærmeste grænse til det sårbare naturområde og nærmest punkt på stald- eller opbevaringsanlægget. Inden for denne beskyttelseszone og inden for selve området kan der ikke ske en udvidelse af husdyrbrug, hvis udvidelsen medfører en forøget udledning af ammoniak til ammoniakfølsomme naturområder.

Bufferzone II - Supplerende bufferzone på 300-1000 m fra sårbar natur

Der vil være behov for at regulere visse anlæg ud over bufferzonen, som medfører en væsentlig påvirkning af sårbare naturområder. I en afstand fra 300 til 1.000 m fra naturområder, der afkaster VMP III-bufferzone, vil der blive stillet krav om maksimal merdeposition til det sårbare naturområde.

Reglerne om bufferzone II er udmøntet i denne lov (§ 25 og § 29, stk. 1, nr. 1). Miljøministeren vil ved ændring af godkendelsesbekendtgørelsen fastsætte regler om, hvilken merdeposition, der vurderes at kunne have en væsentlig virkning på miljøet. Dette vil omfatte såvel virkningen fra det enkelte anlæg som anlæggets virkning i kumulation med de øvrige anlæg i bufferzone II.

4.7 Lugt

Der udsendes en ny opdateret lugtvejledning til brug for ansøgninger om udvidelser og nyetableringer af husdyrproduktion med henblik på en forbedring af nabobeskyttelsen i forhold til den nuværende uofficielle FMK-vejledning. Vejledningen er udarbejdet af Foreningen af Miljømedarbejdere i Kommunerne, som et hjælpemiddel til beregning af lugtgener. Lugtvejledningen skærper kravene til en række af de husdyrbrug, der giver anledning til størst lugtgener. For at undgå lempelser i forhold til nuværende praksis skal lugtgenerne beregnes ud fra både den nye lugtvejledning og den eksisterende FMK-vejledning, således at

hvor FMK-vejledningen anbefaler den længste geneafstand, er det denne der skal anvendes.

Den nye lugtvejledning vil også kunne finde anvendelse i forbindelse med klagesager vedr. lugt på eksisterende brug, idet anvendelsen af vejledningens retningslinjer dog skal ske ud fra proportionalitetsprincippet. Det betyder, at der ikke må pålægges eksisterende lovligt etablerede husdyrproduktioner uforholdsmæssige store omkostninger. Det skal i den forbindelse bemærkes, at de fastsatte genekriterier i lugtvejledningen udelukkende er gældende i forhold til etableringer, udvidelser og ændringer. Lugtvejledningens anbefalede geneafstande kan derfor kun indgå som en del af en samlet konkret vurdering i forhold til eksisterende brug, og at der overfor eksisterende brug skal lægges stor vægt på lugtobservationer i området.

Fremover anvendes genekriterier på 5 OU/m³ for byzoner og lignende, 7 OU/m³ for samlet bebyggelse i landzonen og 15 OU/m³ for enkeltbeboelser, dog således at der ikke sker lempelser i forhold til de vejledende afstande i FMK-vejledningen.

4.8 Nitrat

Overfladevand

Med hjemmel i lovens § 34, stk. 2 fastsætter miljøministeren i godkendelsesbekendtgørelsen og vejledningen om miljøgodkendelse af husdyrbrug regler for påvirkningen af vandområder med nitrat fra husdyrbruget. Beskyttelsesniveauet baseres på en forenklet model, der tager sigte på at beskytte de mest sårbare recipienter i områder med et højt husdyrtryk. Modellen skal sikre, at der frem imod indsatsen for at udmønte vand- og naturplanerne fra 2010, sker en forsats reduktion i nitratudvaskningen til vandløb, søer og kystvand generelt set. Dermed lægger modellen sig i klar forlængelse af intentionerne bag VMP III-aftalen. Fra 2010 vil der skulle ske en aktiv indsats for at ekstensivere landbrugsdriften i oplande til sårbare recipienter for at opnå vandramme- og Natura 2000-direktivernes miljømål. Dette vil ske ved anvendelse af omkostningseffektive virkemidler som for eksempel etablering af vådområder i ådale.

Beskyttelsen af vandområder mod nitratbelastning fokuseres i interimperioden på de mest sårbare områder, der afvander til Natura 2000 områder.

Som eksempler på konkrete vandområder, der vurderes at være særligt sårbare er

- lukkede fjorde som f.eks. Hjarbæk Fjord, Norsminde Fjord,
- norer som f.eks. omkring Fyn,
- brakvandssøer som f.eks. Saltbæk Vig og Nissum Fjord.